

LBRIS

We know
books

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate (selectiv): *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024), *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2024), *Lectură la sfârșit de săptămână* (2025). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Timpul câștigat la licitație*
© 2026, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

Timpul câștigat la licitație / Michael V. Magharian. -
Iași: Institutul European, 2026
ISBN 978-606-24-0432-1

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael V. MAGHARIAN

TIMPUL CÂȘTIGAT LA LICITAȚIE

INSTITUTUL EUROPEAN
2026

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când Marcu se despărțise de Victoria, prietena din liceu. Nu se mai văzuseră și nu-și mai vorbiseră de la începutul cursurilor, el la Waterloo, ea la Queens, când după primele două săptămâni, Marcu voise s-o întâlnească. I-a zis că nu putea că avea de studiat. Și el avea, dar asta nu-l împiedica să o vadă. Ea i-a replicat că mai încolo, el că dacă ținea la el, ea că era un egoist, au escaladat cu o octavă, și-au trântit cuvinte grele, și ea i-a închis telefonul. Și așa se terminase idila.

Se uitau unul la altul curioși. În timp ce lui îi reverberau din aduceri aminte schimbul de cuvinte, ei îi unduiau în urechi șoapte drăgăstoase. I-a spus că era măritată cu unul cu funcție în guvernul provincial și că avea o fată ajunsă la adolescență. Ce vedea Marcu era o cucoană matură și responsabilă. Pentru el, scânteia se pierduse definitiv.

„De când ai ajuns să lucrezi pentru Thyssen Krupp?” a întrebat-o Marcu, intrând în linia profesională.

„De o lună și jumătate”.

„Și înainte?”

„La General Motors, în Oshawa”.

„Eh, au scos truck-urile de acolo”.

„Și eu mi-am pierdut job-ul”.

„Cât lucraseși pentru ei?”

„Unsprezece ani. A fost prima mea slujbă după ce am stat acasă să cresc fata”.

„Ce porcărie. Redirecționează producția în Mexic. În fine, cu ce treabă la noi?”

„Matrițe pentru presele hidraulice de opt sute de tone”.

„Ah, da’, Peter mi-a zis că o să trimită pe cineva. Ți-a dat ție proiectul?”

„Altfel de ce aș fi fost aici?”

„Încă n-am primit desenele de produs de la voi. Am nevoie și de specificațiile speciale pentru matrițe, dacă cumva aveți vreunele. Altfel asumăm că-s standard. Care-i volumul?”

„Patru sute cincizeci de mii pe an pe durata a cinci ani”.

„Proces complet automatizat?”

„Complet. Adică nu, cu un operator să programeze ciclul”.

„Putem face fără niciunul”.

„Prefer așa”.

„Vrei să vizitezi atelierele?”

„Vreau, mulțumesc”.

După ce i-a prezentat cam tot ce aveau s-au întors sus în office-ul lui Marcu.

„Ai fi disponibil să stăm de vorbă la un Tim Hortons?” s-a interesat Victoria ca într-o doară.

„Presupun că o să ne tot vedem d-acum”.

„Nu, sau nu-mi poți da o dată?”

„E nu. Nu mi-o lua în nume de rău, dar trecutul nu-l putem reînoda. Cât vei lucra la Thyssen Krupp vom coopera, politicoși și eficienți. Dar asta-i tot. Mai mult nu pot”.

„N-am de gând să reiau nimic. Nu asta ți-am propus. Ai interpretat greșit”.

„Răspunsul meu tot ăla e”.

După ce a plecat, Marcu a răsuflet ușurat. S-a oprit la secretară:

„Dacă mai vine asta îl chemi pe John să vorbească cu ea, nu pe mine. Doar mă anunți, ca să dispar din raza ei de vedere”.

„Da’ ce-i cu ea?”

„Fostă prietenă”.

„Oh, va trebui să fii atent”.

„Vezi? Asta-i ce încerc să fac”.

„Te înțeleg. Fii pe pace, veghez”.

Compania avea trei proprietari, și Marcu era inginer șef. Se ocupau cu automatizarea proceselor industriale din industria auto. Concepeau software-ul și proiectau și executau matrițele. Thyssen Krupp și Chrysler le erau clienții principali, fără însă a avea exclusivitate. Niciunul nu era fidel. Comandau de la cine era mai ieftin. Cu doar câțiva ani în urmă, pe o matriță precum a Victoriei ar fi încasat în jur de cinci sute de mii de dolari. Contractul pe care-l semnaseră acum era pentru trei sute șazeci de mii. Din China veneau oferte de sub o sută de mii. Ce încă îi țineau pe clienți să ia de la ăia era lipsa de

încredere în calitate. Da' n-avea să treacă mult până să muște momeala, și Marcu o știa. Veneau timpuri negre.

Afară era o căldură cumplită, oscilând în jurul a patruzeci de grade Celsius, cu un factor de umiditate de optzeci și cinci la sută. În casă erau douăzeci și doi cu umiditate controlată la patruzeci la sută. Ca să fie sigur a mai verificat odată setările. Senzorii îi spuneau cât avea în fiecare cameră. S-a lăsat pe sofa. Paula pregătea cina în timp ce-i povestea ce mai era la office. Marcu n-asculta. În cap i se perindau ca într-un carusel imagini din liceu cu Victoria. Fusese prima fată din viața lui. Și o iubea. Nu pe asta de acum, ci pe aceea de atunci. Pe aia care fusese. Ca pe un tablou agățat în cui. Așa-i rămăsese în suflet. N-avea s-o mai întâlnească vreodată. Timpul o devorase. Ce văzuse la office era de parcă ar fi citit contorul consumului de apă după douăzeci de ani. Pe a doua femeie din viață o întâlnise la un party cu puțin înainte de terminarea facultății. Ignorase până atunci avansurile oricărei alteia. Colegii mai apropiați știau de ce, da-l tot împingeau către una sau alta. Până la urmă și-a găsit-o singur. Era de la o altă facultate și venise cu o colegă. Aia fusese invitată la dans, și Paula rămăsese pe margine. Se nimerise să stea lângă ea.

„Ești de la software engineering?” l-a întrebat, ușor aplecată înspre el s-o audă.

„Da, tu?”

„Sociologie. Anul doi. Tu?”

„Șase. Masteratul”.

„Aa, mai ai un pic și termini. Sau faci și doctoratul?”

„Nu, mă opresc aici. Mi-ajunge. Trebuie să mai și câștig”.

„A fost greu?”

„A fost. Adică, a fost. Vreau să zic, a rămas în urmă. Am răzbit”.

„N-o să ai probleme să-ți găsești un job. Aveți căutare. Prospectul meu nu-i așa roz”.

„Păi de ce nu faci software engineering?”

„Nu pot. E prea greu pentru mine. Nu-mi place matematica. Nu-s bună la așa ceva”.

„Asta-i motivul pentru care prospectul tău nu-i așa roz”.

„Așa este. Ai dreptate. Fac ce pot”.

Marcu s-a uitat mai atent la ea. Se așteptase să-i fi spus s-o ia la vale. Oricare alta așa ar fi făcut. Dar asta îi acceptase necontestată remarca.

De ei s-a apropiat o pereche. Băiatul a lăsat fata și s-a dus.

„Te-am lăsat singură, da' văd că nu mai ești. Nu mă prezinți?”

„Ăă, ea e Rita. Eu sunt Paula”.

„Marcu”.

„Termină Masterul în Software Engineering”.

„Oh, facem parte din elită. Unde ți-e prietena?” s-a interesat Rita fără rușine.

„N-am”.

„Da’ ce s-a întâmplat?”

„Nimic. Doar, n-am”.

„Ești gay?”

„Nu-s. Da’ prietenul tău unde e?” a mușcat Marcu.

„N-avem”, i-a replicat Rita cu ceva sfidare fără obiect.

„Și atunci ce te miri așa de mine?”

„Eh!”

„Pe Rita abia a lăsat-o prietenul că n-a vrut să se mute cu el în afara campusului”.

„Ce trebuie să știe?” a luat-o Rita la rost, „nu-i treaba lui”.

„Rita, cu mine secretul e pecetluit”, i-a zis Marcu, trăgând fermoarul peste buze.

„Ești simpatic. Ce ar fi să mă dansezi?”

„Nu-mi place să mă scâlâmbăi”.

„Zici ca Paula. V-ați vorbit?”

„Sunteți colege voi două?” a întrebat-o Marcu pe Paula.

„Da. Și de facultate, și de cămin. De fapt, mai întâi de cămin, că așa ne-am împrietenit. Camera ei e lângă a mea”.

„Cu tine aici n-o să mă mai invite niciunul la dans”, s-a plâns Rita.

„Să plec?” a întrebat-o Marcu.

„Știi ce? Vino cu noi. Avem ceva ce o să-ți placă. Hai, Paula, că aici am terminat-o”.

Ce puteau să fi avut? Ceva marijuana, poate ceva de băut. Nu-l interesa nici una, nici alta.

„Mulțumesc de invitație, da’ cred c-o să mai rămân un timp p-aici”.

Paula n-a zis nimic, da’ Rita s-a uitat câș la el.

„Cred că totuși ești gay. C-o spui sau nu, te privește. Paula, hai să mergem”.

S-au dus.

Pe Paula a mai întâlnit-o pe o alee șerpuind între clădirile universității. Era singură. A salutat-o prin înclinarea capului și a dat să treacă mai departe.

„Marcu?”

S-a oprit.

„Bună, Paula, încotro?”

„Spre cămine. Tocmai am ieșit de la cursuri. Tu?”

„La un seminar”.

„Aa, scuză-mă, nu vreau să întârzii din cauza mea”.

„Mai am timp. Ce-ți face prietena?”

„Credeam c-o să vrei să știi ce fac eu, nu prietena mea”.

„Ai dreptate. Ce faci?”

„Tocesc”.

„Îți place materia?”

„Nu. Da’ îi dau înainte. Ascultă, mai încolo ne strângem câțiva colegi la o bere. Ai vrea să mă însoțești?”

„Nu”.

Fusese cam abrupt. A încercat s-o dreagă.

„Ai putea să vii tu cu mine la o bere cu colegii mei?”

„Bine și așa. Unde și când?”

„Te-aș lua din față de la cămin la cincii. Care corp e?”

Colegii n-au comentat, da' tot aruncau priviri furișate spre Paula. Prietenele colegilor i s-au deschis imediat. S-au lămurit repede că cei doi nu erau împreună, așa că s-au pus pe treabă să-i facă să fie. Reuniunile s-au înmulțit brusc, și Paula a fost invitată la toate. Bineînțeles că o așezau lângă Marcu, și bineînțeles că Marcu trebuia s-o conducă seara la cămin, că așa cereau manierele. De fapt, nu era împotriva cu nimic. Îi fusese adus discret la cunoștință că Paula n-avusese niciun boyfriend până atunci, și că-l plăcea. Care băiat nu s-ar fi simțit măgulit? Când a vizitat-o prima dată în camera ei, Paula s-a întins la pupat. I-a fost dulce, deși nu și-ar fi recunoscut-o. Dar reacția în pantaloni l-a atenționat. Ce-i viu transcende ce nu-i, și după câteva întâlniri caste a mușcat din fruct. Fetele au tras-o de limbă. N-aveau nevoie. Paula a voluntariat cu toate informațiile necesare să le astâmpere apetitul. Așa că toți știau și pacea a pogorât peste ei.

Paula ajunsese bibliotecară la Ryerson University. Era foarte ocupată cu datul și primitul

cărților, cu catalogarea și comanda noilor volume. Dar tot avea timp de bârfe. Nu erau decât femei acolo, și ea, la treizeci și patru de ani, era cea mai învârstă, și șefă. Nimic nu-i scăpa. Era la curent cu toate amorurile în curs de facere sau desfacere. Începeau cu veselie și se terminau în tragedie. Dar erau fete tinere așa că aveau când să se repare.

„La ce-ți umblă mintea?” a vrut să știe Paula, trezindu-l din reverie.

„La nimic, ascult la ce-mi spui”.

„Ba n-ascultai la nimic, da' acum o să m-auzi”.

S-a așezat lângă el. S-a apucat să-i povestească picanterii culese de pe la fete. Marcu o fi fost mai leneș de felul lui, da' Paula reușise să-l ațâțe. Așa că s-au luat cu joaca pe sofa și și-au făcut lucruri intime de care Paula nici să pomenească nu putea de rușinoase ce erau. Adică nu povestea altora decât prietenelor și fetelor de la bibliotecă, da' pe șoptite, să n-audă pereții. S-au lungit pe covor ținându-se de mâini.

„Ți-a fost bine?” l-a întrebat Paula, cu voce mângâioasă.

„Mi-a fost, da' ție?” i-a întors-o Marcu moale.

„Mi-a fost”, i-a răspuns Paula, pupându-l ușor pe tâmplă.

S-a ridicat și fără să se mai fi ostenit să-și pună ceva pe ea s-a dus să-și vadă de cratițe. Marcu rămăsese întins. Îi reveneau în minte aceleași secvențe încețoșate și decolorate în care